

Jan Pavel II. při generální audienci 10. září 1997

Panna Maria - vzor Božího lidu na cestě svatosti

Pavel VI., Boží služebník blahé paměti, představuje Pannu jako vzor pro církve při provádění kultu. Toto tvrzení tvoří téměř závěr pravdy, jež označuje Pannu za vzor Božího lidu na cestě svatosti. Že je blahoslavená Panna vzorem v této oblasti, vyplývá ze skutečnosti, že byla uznána za vynikající vzor církve v řádu víry, lásky a dokonalého spojení s Kristem, to je těch vnitřních dispozic, jimiž je církev, nejmilejší snoubenka, úzce spojena se svým Pánem, vzývá ho a skrze něho vzdává úctu věčnému Otcí.

Ta, která při zvěstování projevila naprostou disponibilitu vůči Božímu plánu, představuje pro všechny věřící vznešený vzor, jak naslouchat a jak ochotně přijímat Boží slovo.

Svou odpovědí andělovi: "Staň se mi podle tvého slova" a svou ochotou dokonale plnit vůli Pána Maria vstupuje plným právem do blahoslavenství vysloveného Ježíšem: "Blahoslavení jsou ti, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je."

Takovým postojem, který proniká celou její existencí, Panna Maria ukazuje mistrovskou cestu, jak naslouchat slovu Pána, což je podstatná chvíle kultu, která se stala typickou v křesťanské liturgii. Její příklad dává pochopit, že kult nespočívá především v tom, aby vyjadřoval myšlenky a city člověka, nýbrž v naslouchání Božímu slovu, aby je člověk poznal, aby si je osvojil a nechal je působit v každodenním životě.

Každá liturgická slavnost je památkou Kristova tajemství v jeho spásonosné činnosti pro celé lidstvo a chce rozvíjet osobní účast věřících na velikonočním tajemstvím, které je znovu vyjádřeno a aktualizováno gesty a slovy obřadu.

Maria byla svědkem událostí spásy, které vyvrcholily smrtí a vzkříšením Vykupitele. Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom.

Nespokojovala se s tím, že byla přítomna při jednotlivých událostech, nýbrž se snažila vyhmátnout hluboký smysl tím, že celou duší přijímala, co se tajemně naplňovalo.

Maria se tedy jeví jako svrchovaný vzor osobní účasti na božských tajemstvích. Vede církve při meditaci slavného tajemství a rozdmýchává ve věřících touhu po tom, aby byli důvěrně spojeni s Kristem a spolupracovali darem svého života na všeobecné spáse.

Maria je také pro církve vzorem, jak se má modlit. Maria byla velmi pravděpodobně ponořena do modlitby, když anděl Gabriel vstoupil do nazaretského domku a pozdravil ji. Taková atmosféra modlitby jistě napomáhala Panně při odpovědi andělovi a při jejím velkodušném přijetí tajemství vtělení.

Při scéně zvěstování umělci téměř vždy znázorňovali Pannu Marii, jak se modlí.

Připomeňme si mezi všemi blahoslaveného Angelika. Z toho vyvěrá pro církve a pro každého věřícího, v jaké atmosféře má vykonávat kult.

Můžeme pak dodat, že Maria je pro Boží lid vzorem každého výrazu jeho života modlitby. Zvláště pak učí křesťany, jak se mají obracet k Bohu, aby ho vzývali o pomoc a o přispění v různých životních situacích.

Její mateřská přímluva při svatbě v Káni Galilejské a její přítomnost ve večeřadle při čekání na seslání Ducha svatého naznačují, že prosebná modlitba je podstatnou formou spolupráce na rozvoji spásonosného díla ve světě. Církve se tak podle jejího příkladu učí být smělá v prosbách a vytrvale naléhat, především naléhavě prosit o dar Ducha svatého.

Panna je pro církve také vzorem velkodušné účasti na oběti. Při obětování Ježíše v chrámu a především u paty kříže Maria dává sama sebe, a tak se jako Matka bolesti připojuje ke zkouškám Syna. Tak obětující Panna povzbuzuje věřící jak v každodenním životě, tak při slavení eucharistie, aby přinášeli duchovní oběti milé Bohu pro Ježíše Krista.

Podle Vatikánského rozhlasu

Pozoruhodná kniha

V nakladatelství Christiana-Verlag, Stein am Rein, vyšla kniha Wolfganga Waldsteina Nejnovější poznatky o Turínském plánu (94 stran, 40 barevných fotografií). Útlá kniha s vynikajícími ilustracemi obsahuje stav nejnovějších výzkumů vzácné relikvie. Přináší svědectví řady vědců z USA, Evropy i Ruska, kteří dospěli k závěru, že o Velikonoční neděli prošlo tělo Ježíše Krista proměnou, která je zasadila do nového prostotu. Kristovo tělo tak vstoupilo do "super - řádu". Při tom došlo ke světelné explozi - energetickému blesku, který se tak zapsal do pohřebního plátna, že tento obraz přetrval dvě tisíciletí. Poslední odborná zkoumání ukázala takové podrobnosti, o jakých údajný středověký falzifikátor nemohl mít vůbec tušení. Kromě zbarvení látky byly objeveny i krvavé skvrny. Jedná se o krev skupiny AB. Je to nepříjemné pro některé teology, kteří si dali za úkol dokazovat, že Ježíšovo zmrtvýchvstání není skutečná historická událost. Tentokrát nestojí věda proti víře, jak bývalo ve zvyku zdůrazňovat, ale právě naopak, přírodní vědy víru potvrzují.

O neserióznosti tzv. karbonového testu svědčí samo vystupování jeho autorů. 15. února 1989 spílal vedoucí oxfordské laboratoře prof. Hall při přednášce v Londýně všem, kteří neuznávají, že Turinské plátno je falzifikát. Ukazují prý, že jsou "duševně choří". "Kdo nebude uznávat karbonové testy, toho zastřelím." (shoot dead)

Pozn. red.:

Myšlenky na neděli pokračují liturgickými texty z 26. neděle v mezidobí z důvodu jejich návaznosti, přestože slavení 26. neděle v mezidobí ustupuje slavnosti svatého Václava, patrona České země. Úvahu na příslušné evangelium ze slavnosti můžete nalézt v čísle 37/1997 (evangelium z 24. neděle v mezidobí).

26. neděle v mezidobí - cyklus B

Myšlenka na neděli

Důrazné varování

Zamyšlení nad úryvkem Mk 9,38-48

Lépe by mu bylo, kdyby mu dali na krk mlýnský kámen

Abys porozuměla tomu, čeho dne budeš svědkem, připomeň si ponaučení, které Pán připravil svým učedníkům, když se malicherně přeli o to, kdo z nich je největší. Na jejich příkladu si dnes můžeš lépe uvědomit, že i ty máš v sobě sklon hledat si vytrvale důvody, jak omluvit a zamluvit své slabosti.

Apoštolové sice připouštějí, že jejich chování nebylo právě důstojné, ale současně cítí potřebu rehabilitovat se před Pánem a také ve svých vlastních očích. Jako důkaz své horlivosti a oddanosti vyprávějí, jak bránili cizímu člověku vymítat zlé duchy v Ježíšově jménu: Bránili jsme mu v tom, protože nechodil s námi.

Proč jim to tak vadilo? Nezdá se ti, že tato jejich horlivost ještě více ukazuje, jak jsou stále zahleděni do sebe? Není tomu dávno, co oni, ačkoliv chodí s Pánem, nebyli schopni vyhnat zlého ducha z jednoho chlapce.(1) Ale pak byli svědky, jak se exorcismus daří někomu, kdo ani nechodí s nimi. Nemohou to přenést přes srdce a snaží se mu v tom všemožně zabránit, a ještě se domnívají, že tím slouží svému Pánu. Jenže horlivost, která myslí příliš na sebe, plýtvá silami nesprávným směrem a na nesprávném místě. Ten neznámý dobrodinec v dobré vůli Ježíšovým jménem pomáhá druhým, a tak posiluje i svou vlastní víru v Pána. Sám Ježíš mu k tomu propůjčuje svou moc, ale jeho učedníkům se to nelíbí. Chtějí překazit konání dobra jen proto, že se na něm sami nepodílejí.

Nepocít'uješ to také někdy jako vlastní ochuzení, když tě někdo jiný předejde a bez tebe uskuteční to, v čem by ses sama ráda uplatnila, anebo dokonce dělá něco více než ty, a k tomu lépe? Nebraň mu v tom, ani se tím malicherně netrap. V konání dobra nemůže vládnout konkurence. Žeň je tak hojná a dělníků tak málo(2). Nesnaž se překážet tam, kde se naopak můžeš a máš radovat, že se i bez tebe úspěšně šíří Boží království. Jen se dej upřímně a s láskou

Pánu k dispozici a nemusíš mít strach, že budeš bez práce. Nemysli si, že posloužíš Boží věci nejlépe jenom právě ty a právě tím, co se ti zalíbilo a u čeho bys tak ráda viděla sama sebe. Kéž by Hospodin z celého národa udělal proroky a kéž by dal spočinout svému duchu na nich(3). Obáváš se, že bys už neměla čím vyniknout a čím se vyznamenat? Kdybys byla poslední z posledních a podávala jen číši vody těm, kteří se namáhají na Boží vinici, nepřijdeš o svou odměnu, protože jsi právě proto velká.

Spíše než na snahu zbavit se domnělé konkurence zaměř svou pozornost na možné nebezpečí, zda vědomě či nevědomě nenapomáháš zlému. Všimni si znovu, s jakou něhou si Ježíš k sobě volá ty nejmenší a projevuje jim svou lásku. Žárlivě chrání jejich nevinnost a hrozí největšími tresty každému, kdo by je učil zlému. Neber jeho slova na lehkou váhu. Jeho varování se netýká jen úmyslného svádění ke hříchu, ale i každého zanedbání, nevhodného příkladu a neuvážených podnětů, které jsou pro druhé návodem a inspirací ke zlému. I tvoje děti bere Ježíš do své náruče a chce je chránit před pohoršením. Dětská duše dychtí po všem, co je dobré, krásné, a je proto důvěřivě otevřena podnětům a dojmům, neumí ještě rozeznat to, co jí může škodit, a tak je sama bezbranná proti zlému. Vzor tvého chování a všechno to, co dítě kolem sebe vidí, se ukládá v jeho srdci, a až přijde čas, dozraje v jeho vlastním chování. Běda ti za každý tvůj příklad, který je povede špatnou cestou. Běda tobě, jestliže dovoluješ, aby zlé návody, pohrdání ctností a lhostejnost ke zlu měly odkudkoliv volný přístup do duší tvých dětí. Uvědom si, jakou rozhodnost požaduje Ježíš, když jde o to zabránit pohoršení. Není-li tě schopna varovat láska k dobru a k čisté dětské duši, staví ti Ježíš před oči realnost neúprosného a neodvolatelného trestu, jehož červ neumírá a oheň nehasna.

Co jsi schopna obětovat, abys předešla šíření a zahnízdění hříchu? Kolik ze svého času, pohodlí, ze svých zakořeněných zálib, ze svých závislostí, známostí a vlastních potěšení? Uvědom si dobře, čeho je schopno jednou zaseté zlo. Zapustí kořeny a pak se šíří nakažlivě jako nebezpečný nádor a zhoubná píseň mezi vrstevníky, přechází záludně z generace na generaci. Nediv se tedy vůbec, že sama Láska je v tomto ohledu tak neúprosně přísná. Stěží jen to, co sama stvořila a sama posvětila, před záškodnictvím škodolibého Nepřítele a chce tě uchránit neštěstí, že bys mohla jakkoliv zavinit cizí hřích a stala se tak nástrojem a spolupracovníkem Zlého. Zkoumej důsledně, zda nemáš v tomto směru co napravovat.

Můj Pane, poznávám opravdu každé své pochybení? Očisti mne od chyb, jež jsou přede mnou skryty. Chraň svého služebníka před zpupností, ať mě neovládne, ať jsem bez úhony a varuji se velikého hříchu.(4)

Bratr Amadeus

(1) srov. Mk 9,14-29;

(2) Mt 9,37;

(3) 1. čtení Nm 11,29;

(4) srov. resp. žalm 19

Sv. Michael, kníže andělů

V Písmu svatém se na více než 350 místech hovoří o světě andělů. K tomu se pojí dodatečná tradice, spisy církevních otců, svědectví lidí a liturgické texty. Sv. Pavel vybízí Timotea: Uchovávej to, co ti bylo svěřeno. Patří k pravdám víry, že dobří andělé chrání lidi, a my si bereme k srdci úctu klanění, kterou andělé vzdávají Bohu. V liturgii je sv. Michael nazýván vlajkonošem, protože v boji s Drakem je vůdcem dobrých duchů (Signifer sanctus Michael - offertorium ze zádušní mše).

Úcta k čtyřem archandělům

V Písmu sv. se jako o archandělu mluví pouze o sv. Michaelu (Jud 1,9). O archandělovi se mluví také v listě k Soluňanům (4,16). Tradice počítá k archandělům také sv. Gabriela a sv. Rafaela (Tob 12,15) a až do středověku Uriela.

Čtyři je základním číslem stvoření a toto číslo se také objevuje v kříži směřujícím ke čtyřem světovým stranám. Podle rabínské tradice je Uriel čtvrtým archandělem, který stojí u Božího trůnu a oznamuje Boží vůli do čtyř světových stran. Archandělé spolu střeží bránu života a přísluší jim také konečný soud nad Satanem a jeho společníky. Gabriel střeží všechny rodící se život a je andělem proroctví. Rafael vodí jako průvodce a uzdravuje, jak to známe z knihy Tobiáš. Uriel je strážcem duchovních řádů. Michael vystupuje jako zvláštní přítel lidí, který přináší lidské dary a oběti před Boží trůn, chrání člověka na konci života a doprovází ho na onom světě. Chrání jej také proti úkladům ďábla. Je též patronem hřbitovů, poněvadž podle víry lidu otevírá duším bránu nebes. Soudí se, že tím archandělem, o kterém mluví list k Soluňanům a který při druhém příchodu Krista pozvedne svůj hlas, je právě archanděl Michael.

Zjevení sv. Jana však mluví opakovaně o sedmi andělech: jedni s pozouny (Zj 2, 6, 8) povolají bezbožný svět před Boží trůn. A opět sedm andělů vede posledních sedm ran a vylévá sedm rohů (Zj 15-16).

O sedmi andělech se hovoří v církvi od samého počátku. Je o tom mnoho svědectví v modlitbách, cyklech obrazů.

V Palermu při obnově kostela v r. 1516 byly nalezeny fresky se sedmi archanděly kolem Božího trůnu. Čitelné byly i nadpisy pod jednotlivými postavami: Michael - Victoriosus (Vítěz), Gabriel - Nuntius (Posel), Rafael - Medicus (Lékař), Uriel - Fortus Socius (Silný druh), Jehudiel - Remerator (Odměňovatel), Barachiel - Adjutor (Pomocník) a Sealthiel - Orator (Přímlovce). Kostel sám byl zasvěcen sedmi archandělům. Papež Pius VI. pověřil r. 1560 Michelangela, aby postavil v Římě chrám k počtu sedmi andělů. Je jím chrám Maria dei Angeli (po svatopetrské bazilice druhý největší chrám). Poněkud jiných sedmi názvů používá papež Zachariáš ve své modlitbě a opět jiných jmen (kromě prvních čtyř) používá krátká modlitba k andělům, jejíž rukopis z 9. století je v knihovně kolínského dómu.

Podle EWIG 9-10/96

Satanova ofenzíva

Abbé René Laurentin

Konec 19. století a první polovina 20. století nám obdivuhodně demonstrují taktiku zlého ducha; je to taktika, kterou prorocky popsal Ch. Baudelaire: "Nejdrzejší d'áblové triky spočívají v tom, že nás přesvědčují o své neexistenci." 11 (Petits poemes en prose) Tento Baudelairův citát připomíná opakovaně Jan Pavel II. (např. 31.3.1985).

Tak jsme svědky dvou fenoménů, které se stále více rozšiřují:

- nejprve jde o zásah do kulturních, sociálních a politických struktur,
- díky úspěšnosti této skryté akce vystupují pak na povrch otevřeně satanské kultury, často v provokativní podobě, a vytvářejí prostředí, ze kterého bylo odstraněno všechno posvátné. Tyto satanské kultury nacházejí stále větší rozšíření mezi mládeží.

Prožíváme tedy:

- skryté a strukturální působení Zlého,
- jeho vynoření s nezakrytou tváří v našem století při čemž se nesmí zapomínat, že tato otevřená manifestace má zcela anonymní rozměr a uskutečňuje se anonymní infiltrací.

Strukturální uchopení moci

Satanův úspěch v moderně spočívá v tom, že nahradil své bezprostřední působení, které vyvolává strach z ďábla, jiným, anonymním, neviditelným a uklidňujícím působením, které vyvolává strach z ďábla, jiným, anonymním, neviditelným a uklidňujícím působením, které proniká nehluchně stále více do sociálního předejva, aniž by neslo pečeť "vládce tohoto světa", protože používá lidské "agenty," kteří jsou umístěni na strategicky důležitých místech. Vypadá to tedy tak, jako by převzal styl diskrétního generálního ředitele, který drží v ruce všechny

provázky, aniž by se sám objevil na veřejnosti.

Tato metamorfóza se uskutečnila velice rychle a náhle. Lidská společnost byla náboženská a především křesťanská. Mezitím se stala natolik sekulární a laickou, až se nepotlačitelná potřeba náboženství zcela zvrátila, takže vyústila někdy dokonce do sebevražedných a vysloveně satanských sekt.

Vyloučení Boha

Moderní dějiny civilizace spočívají v odbourání Boha a exaltaci člověka.

Od dob renesance postupuje nahrazování humanismu deismem, který se proměnil do racionalismu filozofů 18. století a následně pak do marxistického ateismu 19. století, který našel pokračování v ekonomickém materialismu. Oba se jen málo liší, jak říká Chasterton.

Pokoušení dědičného hříchu, které dostalo podobu krásného mýtu, získalo v dnešním světě zcela konkrétní formy. Člověk se musí osvobodit od Boha. Prohlásil všechno transcendentní za drtivou diktaturu a současně za podvodný obraz, který je nutno zrušit. Bůh, Stvořitel a pramen všeho dobra, byl prohlášen za tyrana, který musí být vyhlazen z vědomí člověka, kde je odpovědný za vznik mučivých myšlenek. Děkování musí ustoupit nedůvěře; souhlas vzpouře; dětská láska odporu; víra odmítnutí; "Ať žije Bůh" heslu "Smrt Bohu!"; pokora pýše vítězné emancipace.

Po agresivní fázi revolty, která poznamenala 19. a začátek 20. století, stal se povalený Bůh ve vědomí Velkým Nepřítomným. Militantní ateismus některých skupin vystřídal agnosticismus, který je velmi rozšířený. Dříve jej vyznávalo asi 250 miliónů, v roce 2000 to bude jedna miliarda.

Subtilní mechanismy d'áblova pokoušení, které nám odhaluje kniha Geneze (3,3-5), znovu ožily v moderním vědomí:

Bůh vám řekl: Nesmíte jíst ze stromu poznání, jinak zemřete, ale to je jeho trik, aby vám zabránil být jako Bůh: pány nad světem a poznávat dobro i zlo.

Pubertální, svými pokroky opilé lidstvo 19. století v tom našlo velkou zálibu.

Človče! Podívej se, teď jsi vyrostl a brzy budeš pánem tohoto světa. Máš poznání. Nepotřebuješ Boha a jeho prozřetelnost. Pokrok a technika překonají chudobu, nemoci, válku a možná i smrt. Bůh tě chce udržovat v otroctví, ale ty jsi zralý pro svobodu. Ba co víc: Bůh vůbec neexistuje. Můžeš beztréstně rozhodovat o jeho smrti. Ty sám jsi bohem budoucnosti.

Toto všechno - nikoliv bez nadsázky - hlásal d'ábel skrze marxismus a víru ve vědu v 19. století. Bylo to proroctví nového štěstí, které mělo stát na troskách překonaného křesťanství a jeho mrtvého Boha.

Věda si byla jista, že dokáže pravdivost ateismu: Není žádný stvořitel; evoluce je více než stvořitelská. Vzestup člověka vyžadoval pád Boha.

Rozvoj moderny se překvapivě obrátil proti Bohu, aby mohl působit ve prospěch člověka: ve prospěch jeho autonomie a proti Boží transcendenci. Ale to všechno vedlo od svobodomyšlných, velikášských a podvodných eufórií k rozčarování a někdy k zoufalství. Pokrok nepřekonal ani bídu, ani hlad, ani válku, nemoc nebo smrt, naopak v mnoha směrech je ještě rozšířil. Člověk, který zapomněl na svůj původ a božské určení, upadl do absurdity. Jeho civilizace se stala civilizací strachu, ve které se uklidňující prostředky a drogy staly jeho každodenním chlebem. Člověk bez Boha je zcela vyšinutý, nemá základ života ani žádnou budoucnost

Hodnoty, které stvořila tato civilizace, měly nahradit elán pramenící z Boha. Nahradily ho. Obrátily se proti stvoření. Hlavní produkcí na této planetě je produkce smrtících zbraní. Drogy se staly světovou velmocí: živí mafii, Ohnivého koně a jiné organizace. Pro Kolumbii jsou drogy hlavním a největším průmyslovým faktorem. Dokonce láska, redukovaná na pouhou erotiku, se zaměřila na smrt: jedinou starostí je, jak si užít, aniž by došlo k početí, a jak počít, aniž by došlo k porodu. Legalizace potratů, často subvencovaných, má na svědomí větší počet mrtvých než koncentrační tábory a gulagy dohromady.

Ve všech těchto rysech, na rozporech, zmaru a cestě do chaosu je možno zcela zřetelně rozeznat Satanův realismus, který nabývá vzezření nejrůznějších lobby: mediální, komerční, veřejné a často i zákonné struktury šíří neomezeně po celém světě tolik pokušení, že Satan se vůbec nemusí namáhat a podnikat. Mocné “nátlakové skupiny” účinně podporují tento vývoj směřující do apokalyptického zániku.

Nepatří snad k Satanovu působení i novodobé šíření islámu, které široce překonává šíření křesťanství a které s sebou přináší stále aktivnější a děsivé propojení přímo zuřivého fanatismu a náboženství, a to náboženství, které dokonce vzývá téhož Boha bible.

Satanova genialita spočívá v tom, že odpovědí na to, jak půl století rozvíjel na Východě praktický a na Západě ekonomický materialismus, je bujení “divoké religiozity” ve formě sekt včetně satanských. V této hodině úspěchu může vystoupit ze stínu anonymity a ilegality a nechat veřejně oslavovat sebe i hřích.

Z knihy: “Dábel, mýtus nebo realita?”
vybral a přeložil -lš-

Ty, ó nejmávanější a největší z patronů české země, Václave! Bud' Vratislavem a svým Čechům navrať starou slávu! Postav nás zase na to místo, odkud jsme vlastní zbabělostí a zločinnou nenávisť jiných klesli, oddáni až do konce nejmávaněji tobě a přesvaté víře i panovníkům! Ty ochrano a posilo našeho národa! Zanikneme-li, v tobě zanikneme! Od nových obyvatelů bys marně čekal tu úctu, s níž tě česká země po tolik staletí následuje a miluje. Proto naléhavě opakujeme: Nedej zahynouti nám ni budoucím!

Nechčeš-li snad slyšet nezdárné syny, slyš a vyslyš prosící předky, kteří se přimlouvají za své potomky a tebe v nebi vidí! Svatý Václave, mučedníku Kristův, jediný dědici české země, oroduj za nás!

Byla jednou jedna malá cestička

Vinula se kolem různých silnic a občas mizela v zeleni keřů. Lidé ji neviděli a jen naříkali na prašné prostředí svých cest. Byla tak útlá, málo vyšlapaná. Někdy procházela údolím, jindy obcházela kolem hor, a pak směle vystoupila na vrcholy.

Mladí lidé se o této malé cestičce dozvěděli až letos v Paříži, ve směsici různých ulic a cest. Vždy byla na světě tato malá cestička, ale její lehkost a snadnost objevila mladá Francouzka, sv. Terezička. Všechno na této cestičce je jednoduché a prosté. Terezka prozradila, že je to takto: Každý člověk se někdy cítí malým, bezradným dítětem, které nemůže dělat nic víc, než zvednout ruce a volat o pomoc. Tu dobrý Otec slyší, přichází, vezme dítě do náruče a nese je. To je ta nejsnadnější cestička ve všech lidských problémech a vede do nebe.

Vystupujeme na vrchol tisíciletí a zjišťujeme, že jsme zabloudili. Stojíme opuštěni jako v poušti a ještě přitom padáme do jakéhosi bahna. Kde jsi, malá cestičko? Filosofováním nejde nic rozhybat a ekonomika kolem sviští a neví se, kam dopadne. Technika se tupě zastavila, jako by z ní byl vypnut elektrický proud, a přestala dodávat účelnost.

SOS. Zvedáme ruce, voláme o pomoc: “Otče náš...” On slyší. Tato malá cestička je zaručená. Vyšlapala ji Terezička, o které letos v září řekneme, že uplynulo sto let, co dospěla do Boží náruče. Během jejího života o ní nevěděl svět. Pro situaci, do které se dostalo lidstvo, se stává tato mladá žena (která má být prohlášena za učitelku Církve) přímo populární.

Antonie Hofmanová

Tomáš J. Bahounek OP

Dědictví otců zachovej nám, Pane

13. Jedině láska sjednocuje

Za časů sv. Cyrila a Metoděje se nemluvilo o ekumenismu. Církev byla totiž jednotná,

třebaže se už tu a tam tvořily nějaké trhliny. Kristova modlitba “aby všichni byli jedno” jasně vynikala a pronikavě působila v celém vykoupeném Božím lidu.

Pak přišly mraky pýchy a východní rozkol roztrhl nesešivanou suknicí Kristovu, ve které viděl sv. Cyprián symbol jednoty Božího lidu. Mravní úpadek západu dovršil rozdělení, které vzešlo z pýchy. Všichni poctiví křesťané si uvědomují bolestnou tragédii tohoto rozdělení a volají po jednotě. Ekumenické hnutí je tedy dnes přední snahou křesťanů. Ekumenismus, sledující opětné sjednocení křesťanů, je složitý pojem. Jeho východiskem, středem a také jeho ovocem je láska. Není to však libovolná láska, nýbrž ta, která míří ke spáse člověka. Také láska, která sytí hladové a pomáhá člověku v hmotné bídě, má velkou hodnotu před Boží tváří. Vždyť Kristus praví, že těm se dostane účasti na jeho věčném království, kdo budou konat skutky tělesného milosrdenství. (Lk 10, 25-37) Nad tuto lásku však vyniká ta, která sleduje věcnou spásu člověka, aniž přitom zapomíná na pomoc v časných věcech. Čím vyšší je předmět, který láska sleduje, tím je sama ušlechtlejší. Není však vyšší předmět, než je Bůh, se kterým touží tato vznešená láska spojit člověka, když ho k němu přivede.

Z takové lásky vychází ekumenismus, který usiluje o to, aby spojení s Bohem a Kristem, které znají všichni křesťané a které bylo rozkoem zbaveno jistého lesku, plynoucího z jednoty, získalo znovu tento lesk. Cožpak nebylo společenství všech křesťanů u jednoho stolu Páně před roztržkou výrazem zvláštní krásy a jasu Kristova vykoupeného Božího lidu?

Tato krása se ztratila, tento jasně vynikající tvar zmizel, když se křesťané rozprchli od jednoho stolu. Dnes můžeme vidět v tolika rozvrácených rodinách obraz rozvratu Kristovy rodiny. V obou případech jedině láska může uskutečnit vytoužené sjednocení.

Naši apoštolové Cyril a Metoděj nemluvili o ekumenismu, ale jejich srdce bylo plné té lásky, která jedině může provést touhu Božího lidu po jednotě. To je láska, která miluje člověka pro Boha a snaží se, aby se mu dostalo svrchovaného dobra, kterým je spása v Bohu. S takovou láskou šli naši apoštolové k Chazarům, proto také jejich poslání mělo úspěch. Taková byla jejich láska, zvláště když na sebe vzali těžký úkol přinést radostnou zvěst Kristovu našim předkům. Nešli na Moravu z romantické touhy po dobrodružství ani z touhy po slávě. Byla to cesta plná nebezpečí, kde se nedalo předvídat, kam povede. Ačkoli měl Cyril chabé zdraví, neodmítl císařovu výzvu k cestě. A Metoděj - třebaže uvykl životu v tichu monastýru a ani zranění nohy, kterým trpěl od nálezů ostatků sv. Klimenta na Krymu, zřejmě nebylo zahojeno, přesto přijal bratrovu prosbu. Přidal se k němu. Vždyť jeho láska k člověku, kterému chtěl pomoci na cestě spásy, nebyla menší než láska bratrova. Průběh jejich moravského poslání ukázal, že je vedla jedině láska.

Takové lásky je třeba všem, kdo chtějí nějak pomoci sjednocení vykoupeného Božího lidu. Vždyť k rozkladu této jednoty vedl krajní nedostatek lásky. Kdo chce přispět k sjednocení Božího lidu, musí usilovat o velkou lásku k Bohu i k člověku, o prohloubení nadpřirozeného ducha. Vždyť nejde o lidské dílo, nýbrž božské! Sv. Řehoř uvádí: “Z lásky k Bohu se rodí láska k člověku a láskou k člověku se živí láska k Bohu.” Jedna podporuje druhou a jejich posledním cílem je sláva Boží a spása lidstva.

Sv. Ambrož pravil: “Získá syna, kdo bratra získá láskou.” Jestli chcem získat své odloučené bratry, aby znovu našli domov v domě našeho společného Otce jako jeho děti, pak je musíme získat láskou. Čím déle byli v cizině, tím vzdálenější jim byl náš Svatý otec, Kristův zástupce, a tím více přibývalo názoru neslučitelných s původním Kristovým učením víry. Propast mezi bratry se stále prohlubovala. Nejednou se objevila místo lásky nenávisť, i když nám říkal už sv. Augustín: “Nemiluj v člověku blud, nýbrž člověka. Člověka totiž stvořil Bůh, svůj blud si utvořil člověk. Miluj to, co učinil Bůh, a nikoli to, co si učinil člověk.” Zkušenost dokládá, že jedině velikou láskou se obměkčí ztvrdlá lidská srdce. Takže jen láskou se naši odloučení bratři dají přesvědčit k návratu do jednoho společného otcovského domu, kde najdou pokojné prostředí domova; pokoj a domov, po kterém všichni touží, ale který nelze koupit ani za všechny peníze světa.

Tak je třeba laskavě a s radostí zvěstovat všem, i těm nejvzdálenějším lidem dnešní spotřební společnosti velkou, nadpřirozenou lásku Kristou, jako to u nás činili svatí Cyril a Metoděj. Třebaže jejich přímé působení na lid v srdci Evropy nebylo delší než dvacet let a už bylo pronásledováno, zakořenilo se navěky. Stačí upřímné pohlazení a povzbuzení a srdce Evropy se znovu naplno rozbuší.

Čisté srdce a Boží milost zůstanou vždy tím největším a nejjistějším bohatstvím.

J. P. Hebel

Křížová medailka sv. Benedikta

Podnětem k vytvoření medailky je obyčej patriarchy sv. Benedikta používat znamení kříže k zahánění d'ábla, který převzal vlastně od sv. Jiří

Medailku navrhl Benedikt XIV. Na jedné straně je obraz sv. Benedikta, který drží v ruce kříž, a na druhé straně je větší kříž s latinskými iniciálami. Tento kříž je podstatným prvkem medailky, proto se jí říká "křížová medailka sv. Benedikta".

Světec zobrazený na líci drží v pravé ruce kříž a v levé ruce "Řeholi". Po jeho pravici je číše, ze které prchá had (připomínka otráveného vína, kterému se světec zázrakem vyhnul). Po levé straně je havran, který odstraňuje otrávený chléb. Na pozadí je nápis: "CRUX SANCTI PATRIS BENEDICTI" - Kříž svatého otce Benedikta a na obvodu pak nápis: "EIUS IN OBITU NOSTRO PRAESENTIA MUNIAMUR" (Ať nás chrání jeho přítomnost v hodině smrti). Na rubu medailky je kříž a soubor iniciál s tímto významem:

C.S.P.B. = CRUX SANCTI PATRIS BENEDICTI - Kříž svatého otce Benedikta.

C.S.S.M.L. = CRUX SACRA SIT MIHILUX - Svatý kříž ať je mým světlem.

N.D.S.M.D = NON DRACO SIT MIHU DUX - Ať d'áble není mým vůdcem.

V.R.S. = VADE RETRO SATANA - Odstup, Satane.

N.S.M.V. = NON SUADE MIHI VANA - Nepřesvědčuj mne o marnostech.

S.M.Q.L. = SUNT MALA WUAE LIBAS - To, co mi ponoukáš, je špatné.

I.V.B. = IPSE VENE A BIBAS - Sám vypij svůj jed.

Nad křížem je nápis PAX - motto montecassinského společenství a později i řádu benediktinů.

Výše uvedené verše jsou distichon z básně pocházející nejspíše ze 14. století. V rukopise jsou doprovázeny obrazem mnicha, který s křížem v ruce zahání pokušení.

Medaile vyjadřuje důvěru věřících v ochranu sv. Benedikta před duševním i světským nebezpečím, které může vyvolat d'ábel. Kromě "zázračné medailky" Panny Marie z Rue do Bac žádná medailka není tak rozšířená jako křížová sv. Benedikta. S četnými absolucemi, jimiž je obdařil Svatý stolec, jsou symbolem jedinečné ceny a přispívají k tomu, že jsou u věřících velmi oblíbené.

Generální absoluce (úplné rozřešení) je udělena tomu, kdo ji v okamžiku smrti s úctou nosí, líbá nebo drží, a to za těchto podmínek:

- odporučí svou duši Bohu

- vyzpovídá se a přijme Nejsvětější svátost; není-li to možné, musí s pocitem vroucnosti a touhy vzývat jméno Ježíš, nemůže-li ústy, pak alespoň srdcem.

Generální absoluci získává také každý, kdo medailku s úctou nosí, líbá nebo drží v ruce (Concessio n. 35 Enchiridion Indulgentiarum).

Medailka se používá ve všech časných i duchovních potřebách proti epidemiím, jedům, zvláštním nemocem, vnějšímu násilí a pokušením d'ábla. Rozšířili ji ve světě především misionáři. Působí i konečné obrácení v hodině smrti. Pomáhá také rodičkám a zajišťuje Boží ochranu při nebezpečích, která ohrožují život. Zajišťuje pokojnou a svatou smrt.

Tradice této medailky sahá do 11. století, kdy se rozšířila díky zázračnému uzdravení mladého muže Bruna, který pak vstoupil do benediktinského kláštera a stal se papežem Lvem IX.

Svatý Benedikt sám přislíbil pomoc umírajícím ve zjevení sv. Gertrudě. Ujistil, že bude své ctitele chránit proti útokům nepřitele v rozhodující hodině a doprovodí je k blažené věčné radosti.

Medailka musí být posvěcena knězem.

Př. -lš-

Najdi si čas k práci, je to cena úspěchu.

Najdi si čas k přemýšlení, je to zdroj síly.

Najdi si čas ke hře, je to tajemství mládí.

Najdi si čas ke čtení, je to základ vědění.

Najdi si čas k přívětivosti, je to brána ke štěstí.

Najdi si čas ke snění, je to cesta ke hvězdám.

Najdi si čas pro lásku, je to pravá životní radost.

Najdi si čas pro veselí, je to hudba duše.

Z Irska

Medjugorje - zповědnice světa

Rostoucí pochopení pro Medjugorje

V řadách světového episkopátu zvolna, ale vytrvale roste pochopení pro Medjugorje a nesouhlas s postojem mostarského biskupa Radko Periče. Biskupové stále častěji vyjadřují svůj kladný postoj k Medjugorje, a to dokonce přímo na místě samém.

Arcibiskup dr. P. Arokiaswamy z arcidiecéze Thanjavur v Tamil Nadu v Indii řekl 11. srpna 1997 při mezinárodní večerní eucharistické bohoslužbě: "V Medjugorje se stalo mnoho zázraků na přímlyvu Panny Marie - Gospý: tělesná uzdravení, obrácení od těžce hříšného života k životu hluboce křesťanskému. Skutečnost, že poutníků stále přibývá, dokazuje, že zde jsou rozdávány velké milosti. Kdyby tomu tak nebylo, příliv poutníků by již dávno ustal. ...To, co mě velice zarmucuje a připravuje bolest mému srdci, je negativní postoj místního biskupa, současného i minulého. Modleme se, aby se tento negativní postoj změnil. Svatý otec podporuje soukromě pouti do Medjugorje. Sám pro sebe je již uznal. To pro tuto chvíli to zcela postačí.

16. srpna přijel do Medjugorje jiný významný pastýř, Mons. Stephen Hamao, prezident japonské biskupské konference. Navštívil Chorvatsko na pozvání kardinála Franja Kuhariče ze Záhřebu. Při cestě do Medjugorje jej doprovázel chorvatský vyslanec v Japonsku Andelko Simic.

O svátku Nanebevzetí Panny Marie došlo opět k masovému přílivu poutníků z celého světa. 30 kněží ve zповědnicích nebylo schopno zvládnout za celý den nával kajícníků. Opět se potvrdilo, že Medjugorje je zповědnicí světa.

CVM 105

Dvě ženy

Je to náhoda, že tak krátce po sobě zemřely dvě ženy, které každá svým způsobem pohnuly celým světem? Je to náhoda, že tyto dvě ženy, každá ze zcela opačného prostředí, ženy tak hluboce rozdílné, se pozoruhodně sblížily?

Jedna plná mládí a života, jedinečná krasavice, druhá pochýlená stařena s vrásčitou tváří, jedna bohatá šlechtična z nejvyšších kruhů, druhá chudá řeholnice v nejprostším šatě, jedna lačná života a radovánek, druhá žijící v odříkání a oběti. Ta jedna rozdávala z nadbytku, ta druhá, nejchudší, z bohatství svého srdce a lidského pochopení.

Čím ta nejchudší okouzila tu nejbohatší? Svým největším bohatstvím: láskou ke každému člověku. Bohatstvím, které ta nejbohatší tak obtížně hledala. Diana přijala matku Terezu jako Boží poselství a otevřela své srdce dobročinnosti. Možná, že kdyby byla poselstvím malé řeholnice naslouchala ještě pozorněji, mohla být dosud mezi námi.

Svět obdivoval jednu i druhou. Z té první si vytvořil živý idol, nedostižný ideál, ztělesnění snů, živených televizními seriály.

Její drastická smrt vyvolala zoufalou otázku: “Kdo nám ji nahradí?” Ta druhá neměla nic z toho, čím tolik hýřil její mladistvý protějšek. Její staříčká, vráskami zbrázděná tvář však není o nic méně působivá a přitažlivá než tvář anglické princezny, krasavice. Uchvátila svět svou přesvědčivou věrností a nekompromisním uskutečňováním jiného ideálu: ideálu zapomenutého a přehlíženého evangelia. Její smrt překvapivě zdůraznila její velikost. Kdo nám ji nahradí? Službu, kterou začala nenápadně, ale houževnatě před padesáti lety, vykonává dnes po celém světě několik tisíc řeholnic a řeholníků.

Smrt těchto dvou žen by měla u každé svým způsobem otrást svědomím světa. Ta první zemřela mladistvá a tragicky. Byla opravdu obětí jen reportérů? Ti přece nefotografují jen tak pro své potěšení, ale pro dychtivé oči nenasytého publika. Komu by prodávali za horentní sumy své senzační a skandalizující snímky, kdyby tu nebyly žádostivé masy, které si vlastně samy tento novinářský humbuk financují, protože chtějí vidět senzace, zločiny, nezřízenost, aby měly pocit, že v tom nejsou samy, že to nevadí, brodit se v hříších, když hříchy tak zevšeobecněly, že média mohou být jimi přeplněna. Dianu neuštvali reportéři, ale nenasytá žádostivost, nekulturnost a zvrácený vkus širokých mas, vytrvale živený a provokovaný chamtivými majiteli bulvárních médií. Nicméně tito lovci senzací se nemohou honit za senzácemi tam, kde se nedějí. A tak po pravdě řečeno, stala se princezna Diana svým způsobem obětí také svého životního stylu.

Matka Tereza padla jako strom, který umírá vstoje. Její smrt a její dílo je voláním ke svědomí všech, jejich sobectví a bezcitnost se přičiňují o to, že z chamtivosti jedněch vyrůstá bída druhých a ze světa se vytratila láska.

Všimněme si však jiného, pro nás důležitějšího aspektu. Nesouvisí dnešní krize církve s okolností, že tato nejsoučasnější světice byla ve svém autentickém, vpravdě evangelijním úsilí příliš osamělá? Matka Tereza nám přece názorně a bez proklamací ukázala, jak je možno reálně a účinně otevřít církev světu. Nepotřebovala transcendentní dentální meditace ani jógu, aby se sblížila s hinduisty. Nevytvářela žádný bezbřehý ekumenismus ani univerzální náboženství. Zatímco pochybní křesťanští intelektuálové ztrácejí čas překrucováním evangelia i koncili a feministky jsou nespokojeny, že se jim nedostává v církvi náležitého uznání a uplatnění, chudobná řeholnice měla zcela jiné a užitečnější starosti a našla si dokonalé uplatnění. Poslušná Božího hlasu a posilována plody vskutku tradiční lidové zbožnosti, (v moudrých kruzích odložené a zavržené jako relikv středověku a projev konzervatismu) vypravila se do ulic, aby zde sbírala umírající chudáky a prokázala jim poslední službu. Často měla k dispozici jen své ruce, svou lidskou lásku a pochopení. V době akutní krize řeholních a kněžských povolání shromáždila ve své kongregaci za necelých padesát let více než 4000 řeholních sester a bratří. Jestliže smrt anglické princezny má otrást britskou monarchií, pak tím více by život a smrt matky z Kalkaty měly otrást katolickou církví i její hierarchií. Již dávno před koncilem ukázala to, co je podstatné. Že její cesta byla správná, to potvrzuje sám Bůh, protože holýma rukama udělala dílo, kterého milionáři a miliardáři nebyli schopni. Zatímco bohatí připravují lidem záhubu, chudá žena se účinně starala o jejich záchranu.

Pokorná malá řeholnice ukázala pravou tvář křesťanství, a to tak výmluvně, že si vysloužila respekt a úctu celého světa. Ukázala křesťanství, které nepřichází, aby panovalo, ale sloužilo. Nám pak dokázala, že světu vůbec nevadí její tradiční lidová zbožnost, nevadí mu ani její růženec ani její noční adorace před Nejsvětější svátostí, nevadí mu její řeholní šat. Ukázala smysl a ovoce zasvěceného života, tedy i celibátu. Mohla to dokázat proto, že Bůh byl s ní a svou obdivuhodnou a prozřetelnou milostí a pomocí na ní a na jejím díle potvrdil, jak máme my křesťané vypadat v tomto dnešním světě, jak máme smýšlet, kde jsou pravé hodnoty, kterých si cení on a nakonec i svět. Matka Tereza je velkým prorokem, který na prahu nového tisíciletí mohutným hlasem volá na poušti: Obráťte se a věřte evangeliu! Proč hledáte jinde to, co je v evangeliu zcela jasně řečeno? Zdá se, že v jejím životě a díle můžeme najít přímou či nepřímou

odpověď na kdejakou spornou otázku. Ona a její spolusestry by mohly vlastně znamenat definitivní tečku za všemi planými pokoncilními debatami, co je to aggiornamento: nikoliv uvolnění, ale zpřísnění vnitřní kázně, nikoliv zkrácení, ale prodloužení modliteb, nikoliv pohodlí a komfort, ale odříkání a oběť, nikoliv prázdné debaty a líbivé řeči, ale pokorná a obětavá služka všude tam, kde někdo strádá a trpí. To, co jiný velký prorok této doby, papež Jan Pavel II., vytrvale hlásá, to ona důsledně uskutečňovala v neúnavné práci: hlubokou úctu k životu a ke každému člověku, od dosud nenarozených až po nemocné leprou, AIDS a drogami a umírající chudáky z kalkatských ulic. Její úcta nerozlišuje mezi mladým a starým, zdravým a nemocným, příjemným a odporným, věřícím a nevěřícím. Ukazuje prakticky svou lásku ke každému člověku. Byla přesvědčena, že nejchudším a nejubožejším člověkem je ten, kterému se nedostává lásky. Nic nebylo pro ni tak důležité jako láska. A nic světu nechybí více než láska. A při tom je láska darem, jímž můžeme obdarovat toho druhého, i když máme jen holé ruce.

To, co se dnes v církvi nedaří, nedaří se proto, že je postaveno jen jako dílo lidské. Bůh podporuje jen to, co odpovídá jeho vůli a jeho záměrům. “Vylehčování” křesťanství, by bylo líbivější, snesitelnější a atraktivnější, vede jen k jeho znehodnocení. Lidé nepotřebují “vypolstrovanou” víru, ale potřebují opravdovou lásku, Boží milost a pomoc, aby ji mohli unést takovou, jaká je a jakou nám ji Ježíš Kristus předal. A tato milost a síla k lásce se rodí jen z věrnosti, modlitby a obětí, tak jak je získávala svou neokázalou, ale důslednou askezi malá misionářka z Kalkaty. Její křesťanství nevolá po debatách, ale po následování.

Mahátmá Gándhí jednou řekl: Vy křesťané máte ve svém evangeliu dokument, který obsahuje v sobě takovou nálož dynamitu, že může roztrhat celou civilizaci na kusy, postavit svět na hlavu, zajistit tomuto válkami rozvrácenému světu mír. Ale vy s evangeliem zacházíte, jako by to byl jen kus dobré literatury a nic víc.

Pohřeb matky Terezy byl jednoznačným celosvětovým triumfem a spontánní oslavou autentického prakticky uskutečňovaného evangelia, které přemáhá zlo dobrem.

-lš-

Z posledního rozloučení s matkou Terezou

Pontifikální mši svatou na stadiónu “Netaji” celebrouval papežský legát, státní sekretář kardinál Angelo Sodano spolu s indickými kardinály Lourdisamem a Pimentou a kanadským kardinálem Turcotte, kalkatským arcibiskupem Henry Sebastianem D’Souzou a apoštolským nunciem arcibiskupem Giorgio Zurem. Přítomno bylo na dvě stě dalších arcibiskupů, biskupů a kněží, mezi nimi tiranský arcibiskup Rkok K. Mirdita. Oltář byl opásán bílým plátnem s modrými pruhy jako sáří matky Terezy. Vedle koncelebrantů měla své místo nástupkyně matky Terezy sestra Nirmale spolu se skupinou misionářek blíženské lásky. Kolem pak byli zástupci států prakticky z celého světa, mezi nimi indický prezident K. Roman Narayanan, albánský prezident Rexhep Meidani, italský prezident O. L. Scalfaro, bangladéšský premiér Sheik Hasina, tři královny: belgická Fabiola, španělská Sofie a jordánská Noor spolu s manželkou amerického prezidenta Hillary Clintonovou a Bernardettou Chirakovou, manželkou francouzského prezidenta.

Liturgie měla slavnostní a radostný ráz jako o velikonocích. Liturgické zpěvy provedl sbor misionářek blíženské lásky. Slavnostní ceremonii zahájil kalkatský arcibiskup krátkou promluvou, ve které připomněl mimořádné a nezapomenutelné svědectví matky Terezy.

Homilii pronesl hlavní celebrant, papežský legát kardinál Sodano. Řekl mimo jiné:

“Dnes jménem papeže Jana Pavla II., který mě sem vyslal, ti děkuji za všechno, co jsi udělala pro chudé tohoto světa.

Oni jsou miláčky našeho Pána Ježíše Krista. Oni jsou také miláčky našeho Svatého otce, jeho zástupce na zemi.”

“I dnes může dojít uznání svatost, добрota, šlechtnost a láska, když se objeví v dějinách na konci století, které je poznamenáno tolika strašnými momenty temnoty. Světlo svědomí ještě

zcela nevyhaslo.”

Kardinál Sodano zdůraznil ve své homilii, že historie života matky Terezy není jen historií ryzí humanitární akce, jak by se zdálo na prvý pohled. Je to historie vpravdě biblické víry. V tichu, v rozjímání a v adoraci před svatostánkem se naučila tato misionářka spatřovat skutečnou Boží tvář v každé trpící lidské bytosti.

Obětní dary symbolizovaly památku a dílo matky Terezy. Prvním výmluvným darem byl obraz Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Holčička - sirotek přinesla jako dar květy, čistou vodu přinesla jedna z odsouzených žen - prostitutek, které svůj trest odpykaly v domě misionářek blízké lásky, víno a chléb přinesli malomocný a duševně postižený, jedna ze sester přinesla tužku jako symbol zesnulé, která se pokládala za “tužku v ruce Božích”, sestra Nirmala pak přinesla prázdný kalich symbolizující vyprázdňené srdce sester, aby je Pán mohl zcela naplnit láskou.

Slavnost na stadiónu končila obřadem kladení věnců vděčnosti, které k rakvi zesnulé pokládali zástupci indického veřejného života včetně složek armády a bezpečnosti a zástupci mnoha států světa. Zástupce České republiky mezi nimi bohužel nebyl.

Matka Tereza ležela ve své rakvi tak chudá, jak chudá byla celý život: ve svém řeholním sáří, s růžencem v ruce a bosá: na to, aby vstoupila do domu Otcova, již nepotřebuje své staré obnošené sandály. Z kostela sv. Tomáše na stadión a pak dále do mateřince v Domě čistého srdce byla vezena na lefetě, na které spočívala i rakev Gándhího a Nehrua. Pak byla uložena v přízemí chudého domu v kapli, kde žila 44 let a kde denně trávila hodiny na kolenou, na místě, které pokládala sama za nejdůležitější, neboť zde nacházela svou sílu a odvahu, aby vzdorovala bolesti. To místo je označeno latinským nápisem: Si quarens monumentum circumspice, ubi cor suum nunc ipsa iacet. - Hleď-li pomník, rozhlédni se, odpočívá tam, kde je její srdce.

Podle L'Osservatore Romano

Ludvík de Ponte

Místo věčné smrti

Evangelium z této neděle patří k těm úryvkům, které nám dokládají existenci stavu věčného zavržení. K myšlence na peklo nás přivádí i svátek sv. archanděla Michaela, který jako vůdce a kníže dobrých nebeských duchů poráží původce všeho zla - Satana a jeho druhy. I oni prožívají stav věčného zavržení, do kterého chtějí strhnout co největší počet lidí, kterým závidí, že je Bůh stvořil, aby navěky patřili na jeho tvář.

Postupně zlehčování, zpochybňování a konečně úplné popírání existence d'ábla jako skutečné bytosti a spolu s ním i pekla není samozřejmě jen u nevěřících, ale zahrnuje se stále více i mezi věřícími a duchovenstvem. Slyšeli jsme dokonce na vlnách českého vysílání vatikánského rozhlasu, že peklo, pokud je, bude asi prázdné. Součástí ignaciánských duchovních cvičení bylo vždy rozjímání o skutečnosti pekla. Peklu se nelze vyhnout tím, že je popřeme a ignorujeme, nýbrž právě naopak tím, že si co nejlépe uvědomíme, co peklo znamená, abychom nešetřili námahou a úsilím, jak sebe i druhé uchránit od strašného osudu věčného zavržení.

Jezuita Ludvík de Ponte (1554-1625) se narodil dva roky před smrtí Ignáce z Loyoly. Vstoupil k jezuitům a stal se v řádu rektorem a novicmistrem. Vynikal hlubokou ignaciánskou zbožností. Přinášíme jeho výklad o pekle - místu věčné smrti.

Trvalý stav trestu

Víra nám o pekle říká: Existuje stav trestu určený padlým andělům a zatvrzele hříšným lidem, který nazýváme peklo. Tento stav trestu je věčný. Vyvolení dosáhnou s Kristem věčné slávy; zavržení budou spolu s ďáblem ve věčném trestu. Kristus používal o pekle strašných slov: záhuba, trest věčný, místo vnější temnoty, kde bude pláč a skřípání zubů, oheň trápení, ohnivá pec (Mt 10,28; 7,13; 25,46; 26,24; 8,12; 13,42; Lk 16,24; Mk 9,43).

Kdo by chtěl tvrdit, že Písmo slovem věčný míní jen něco jako “dlouhotrvající”, pak

Kristova slova u Matouše (25,46) mluví o věčnosti pekla zcela jednoznačně: Ti půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života. Pán zde mluví o posledním soudu, po kterém již nebe i peklo zůstanou navždy beze změny.

Zde na zemi má i nešťastný člověk vždy alespoň něco dobrého, v pekle nezbude pro zavržené vůbec nic, co by je mohlo potěšit. Je to strašlivé vězení, společnost je zde nesnesitelná, jeden trápí druhého. Není tu nikdo, u koho by si mohl nešťastník postěžovat. Není nikdo, komu by se mohl svěřit. Vlastní tělo se stalo nevýslovným břemenem. Duše je trápena nesmírnými a zoufalými výčitkami svědomí. Celá bytost je otrávena trvalou nenávistí, která nemá konce. Pohled do minulosti je jediným soužením, jak lehkomyšlně byl promarněn život a jak snadné bylo dostat se do nebe. Pohled do budoucna je čisté zoufalství, neboť není žádného východiska z tohoto místa trápení. Celá bytost zatracených je jedna jediná troska. Zůstanou věčnými mrzáky.

Do pekla přijdou všichni, kteří zde na zemi nemilovali Boha, neudělali si ani nejmenší násilí, aby získali nebe. Do pekla přijdou všichni, kteří žili v hříchu a zemřeli v zatvrzelé nekajícínosti. I já přijdu do pekla, budu-li žít tak, jako oni. Snad bych byl už dávno zavržen, kdyby mě Boží milosrdenství ještě neudržovalo při životě. Chci nadále využívat ta útočiště, která mi nabízí Boží dobrota, abych se uzdravil pro věčnou spásu. Chci litovat všech svých hříchů, milovat a zachovávat Boží přikázání a mít neotřesitelnou důvěru k lásce toho, který mě vykoupil.

Spravedlivé milosrdenství

Utrpení tohoto světa jsou nesrovnatelná s tresty pekla. I při největších utrpeních jsou zpravidla k dispozici uklidňující léky. A i tam, kde se takových prostředků nedostává, může se spravedlivý člověk těšit na smrt a na věčný život. V pekle však není žádného východiska. Jak nesnesitelná se pro nás může stát bolest, která nás vytrvale sužuje ve dne i v noci! Představme si takovou bolest, že už větší nemůže být, a která má trvat bez konce. Bohatec z podobenství o Lazarovi prahne celá staletí po tom, aby alespoň na okamžik mohl utišit svou žízeň. Marně.

Můj Bože na nebesích, Tvůj trest je spravedlivý a Tvoje peklo je současně účinná síla pro mravní řád člověka, který jsi mu dal Ty ve svém milosrdenství. Je pravdou, Bože, že není žádného zavrženého, který by nemusel vyznat: “Ty jsi milosrdný až nadmíru v tomto čase, Ty jsi spravedlivý na věčnosti.”

Nekončící dvojí utrpení

Musíme tedy v pekle rozlišovat dvojí utrpení, utrpení smyslů a utrpení ze zavržení. Utrpení smyslů způsobuje věčný oheň, utrpení zavržení pramení z vyloučení možnosti patřit na Boha. To stupňuje utrpení smyslů k nesnesitelnosti. Jakým ulehčením by bylo pro ty, kteří jsou v pekle, kdyby se dověděli, že zde zůstanou snad 100, snad jen 10 000, snad jen miliardu let. Ale jejich zavržení nemá žádný konec. I nejdelší doba by byla zábleskem naděje. Ale tak není nic, co by ulehčovalo trápení. I po miliardě let bude zavržený tak trpět, jako by právě přišel na toto místo. Stěny tohoto vězení jsou neotřesitelné. Dým tohoto plamene stoupá do věčnosti. Je to oheň, který nikdy neuhasne. Duchové, kteří jsou také zde v tomto zajetí, jsou nesmrtelní. Viny zde již nemohou být odpuštěny, protože v pekle není lítosti. V soužení tohoto podsvětí již Kristova Krev nepůsobí. Jak strašně je upadnout do rukou živého Boha (Žid 10,31).

Jak se může tvor tak nadýmat a vystavovat se hněvu živého Boha? Jak se může člověk svobodně odloučit od Boha, svého posledního cíle a svého nejvyššího naplnění? Jaká je to zaslepenost, pro kterou člověk kvůli třeba jediné hříšné hodině přivolává na sebe věčné peklo! Správně říká mudrc: “Za jeden haléř radosti, lítost za milión.” Ale měl by spíše říci: “Radosti za jeden haléř a nenávisti a zoufalství za milión.”

Človče, buď rozumný a bdí nad svou duší. Udělej své vůli trochu násilí, abys v ní zlomil všechno zlé a obrátil se k dobrému. Neboj se krátké a lehké přísnosti pokání, nýbrž boj se věčného a strašlivého Božího trestu. Když jsi v pokušení k hříchu, postav se na kraj pekla a podívej se dolů. Když tě lákají smysly, pomysli na žár ohně.

Proti ohni ohněm

Hospodine na nebi, měj slitování s naší slepotou, nechej svítit plameny pekla ustavičně před naším zrakem, aby nás pohled na ně naplnil uzdravující bázní. Dej nám pochopit, že je lepší dbát na hranice Tvých přikázání než trpět ve věčném strádání. Otče smilování, měj smilování s ubohým člověkem a nech nás trpět raději zde na světě než tam na věčnosti. Božský Vykupiteli, láskyhodný Spasiteli, dej nám pravou lásku ke kříži, abychom skrze kříž a utrpení mohli vstoupit do slávy a byli navěky zachráněni.

Bojujme proti ohni ohněm. Nejjistější ochranou proti ohni pekla je oheň lásky k Bohu a oheň utrpení a zkoušek na tomto světě. Kéž se ve všech pokušeních přidržíme Boha. Kéž v každé nouzi a starosti zpíváme Bohu chvalozpěv jako tři mládenci v ohnivě peci. Pak i nás Bůh uchrání plamenů věčných jako ony tři mládence a jako sv. Vavřince, kterého z ohně tohoto života pozvedl do věčné slávy.

Jak strašné by bylo slyšet: “Odejdi ode mne, zlořečený!”

Můj Bože, nikdy bych tě neměl spatřit? Navěky bys mě vyloučil ze své společnosti? Ty jsi mě stvořil, abych měl Tebe a požíval tebe. A Ty bys mě měl jednou rukou odvrhnout, když Tvá druhá ruka mě přitahuje k Tobě? Jsem stvořen pro nebe, a měl bych přijít do pekla? Oddělen od tebe, daleko od své nebeské vlasti, oloupen o společnost Ježíše Krista, jeho nejsvětější Matky a všech svatých v nebi a měl bych Tě nenávidět? Můj Bože, uchraň mě věčného zavržení, jsem dílo Tvých rukou a nesu v sobě Tvé rysy. Tys mi dal rozum, abych Tě poznával, srdce, abych Tě miloval. Nedopusť, aby dobrota a láska, s jakou jsi od věčnosti pečoval o moji spásu, byla zmařena. Copak Ti vzdá v pekle někdo chválu? (Ž 6,6) Já však Tě chci velebit po všechny dny svého života, chci Tě chválit po celou věčnost.

Překl. -lš-

Podle EWIG 9-10/97

Četba na pokračování...

Svatý Martin

Rytíř milosrdenství

Wilhelm Hühnermann

Biskup zatím vystoupil na kazatelnu a jeho slova se vznešeně nesla svatyní až do předsíně ke katechumenům.

“Milí bratři a sestry,” začal, “znám člověka, který Spasitele následoval ochotněji než mládenec v evangeliu. Vyrostl v mé egyptské domovině jako syn bohatých rodičů. Po jejich smrti však uslyšel slova Pána, ta, která jste právě slyšeli i vy, prodal všechn svůj majetek, výnos rozdal chudým, odešel do thébské pouště a usadil se v jeskyni v divokém skalním bludišti, aby tam daleko od světa našel svého milého Pána a celý život mu sloužil. Od té doby už uteklo pětasedmdesát let a stále ještě tam žije jako poustevník, pije vodu z pramene ve skále a živí se plody datlové palmy. Vzdal se všeho, co měl, ale našel něco mnohem cennějšího, pokoj srdce v tichu Božím. Antonius je jeho jméno a celé křesťanstvo je vyslovuje s úctou. Od té doby už mnozí následovali jeho příkladu, mnoho učedníků s ním v egyptských horách žije v chudobě, pokání a modlitbě. A na náš svět, obtížený zlobou, plyne z horských jeskyní u Théb proud požehnání.

Biskup mluvil ještě o dalším člověku, o Pavlovi, prvním poustevníku thébské pouště.

“Bydlí ve strmých vápencových skalách, teď už má přes sto let, v jeskyni, která kdysi byla úkrytem penězokazů. Ale on tam, kde stojí zrezivělé tyglíky falšovatelů peněz, sbírá poklady, které smrtí neztrácejí cenu, které trvají na věky.”

Nakonec vrchní pastýř vyprávěl o Pachomiovi, selském synkovi z kopci na horním Nilu.

“Jednou, když mlátil pšenici svého otce, ho přepadli římsí legionáři a přinutili ho násilím k vojenské službě. Tam poznal čisté učení našeho Mistra, dal se pokřtít a odešel do thébské pouště,

kde žil se zbožným poustevníkem Palemonem. Po několika letech založil v Tabennisi, na břehu Nilu, první klášter, který se stal domovem mnoha mnichů. Vysoká zeď kolem dokola chrání chatky poustevníků, kteří svůj život plně věnují práci a modlitbě. Jen bohoslužba a společné jídlo je všechny sjednocují.

Šat jejich řádu tvoří lněná košile, kozí kůže a kapuce. Nikdo nesmí zahálet, pro všechny je práce. Někteří z bratří obdělávají půdu nebo se starají o dobytek. Další zhotovují rohože, pracují jako tkalci, košíkáři, pekaři, krejčí, tesaři, kováři, barvíři, koželuhové a ševci. Občas některý z mnichů zaneše zhotovené zboží na trh a Boží požehnání viditelně spočívá na místě zbožnosti, práce a kajícínosti. Poustevníci v Thébách a mniši v Tabennisi do písmene naplnili slova, která Pán řekl bohatému mladíkovi. V pokoře a chudobě kráčejí ve stopách Ukřižovaného. Chce-li Bůh, najdou následovníky i v naší zemi a v této době, kdy se lidé stravují hamižností po pozemských statcích, které pomíjejí jako mlha ve větru a nic neznamenají v očích Všemohoucího.”

Martin naslouchal s horoucím srdcem. Bylo mu, jako by slyšel Boží hlas, který volá i jeho k životu dokonalé chudoby a odříkání. V hlavě se mu to míhalo, když se pod hvězdami noční oblohy vracel domů.

“Všechno prodat, co mám!” mumlal si pro sebe. “Ale co já vlastním? Knihy a papíry! Docela rád bych se jich zbavil. Mé šaty? Ty přece patří spíš rodičům než mně. Můj kuň, Gloria!” Leknutím se zastavil. “Ne, ne, všechno, jen ne šimla! To je příliš, Pane! To nemohu!”

Ale neřekl Kristus “všechno”? Nepatří tedy k tomu i bělouš?

Na štěstí byl otec toho dne mimo domov. Martin políbil matku, která na něj starostlivě pohlédla, protože dobře tušila, odkud se vrací tak pozdě. Neklidně se převaloval na loži, až přišel Festus, který byl ještě na eucharistické slavnosti.

“Víš co, Feste?” řekl Martin, zatímco se přítel svlékal ke spánku. “Stanu se poustevníkem v thébské poušti nebo v klášteře na Nilu. Všechno opustím, otce, matku, i to málo, co vlastním. Osedlám Glorii a pojedu na ní do Egypta.”

“Hlouposti!” smál se Festus. “Egypt je daleko a myslím, že se musí jet přes moře, kdybychom tam chtěli přijít. Ostatně, to by bylo krásné, kdyby takový římský chlapec přicválal zdaleka na koni a chtěl vjet do jeskyně! Poustevníci a mniši by padali smíchy!”

“Myslíš?” zmateně koktal Martin.

“Jak jsi přišel na takové divné myšlenky?” ptal se Festus vrhaje se na polní postel.

“Přece jsi slyšel biskupovo kázání o dokonalém životě.”

“Jistě, ale k tomu je povolán jen málokdo, určitě ne syn římského tribuna.”

“Proč ne? V každém případě bych se pak konečně mohl nechat pokřtít.”

“Vím, jak po tom toužíš,” laskavě odpověděl přítel. “Ale i tato chvíle přijde, spolehni se! Ale teď mě nech spát a zapomeň na takové hloupé myšlenky. Jsem unavený. Dobrou noc!”

Martin ještě dlouho nezamhouřil oka. Ale čím víc o tom hloubal, tím nemožnějším se zdál jeho úmysl. Nakonec se utěšil tím, že jej přece může uskutečnit později, až bude svým pánem. Ještě slyšel půlnoční střídání stráží, pak usnul.

Když se ráno probudil, řekl příteli:

“Žvanil jsem včera pořádné hlouposti. Zapomeň na to, prosím tě! Jsem příliš mladý na to, abych se stal poustevníkem.”

“Vidiš, teď to sám říkáš!” smál se Festus. “Budeš voják a žádný mnich.”

“Možná že jednoho dne přece,” řekl zamyšleně Martin a oblékl se.

Olomoucká katedrála 9. 9. 1997 - homilie arcibiskupa Jan Graubnera

Nad ostatky sv. Vojtěcha

Konice u Prostějova: V neděli 7. září průvod věřících s ostatky sv. Vojtěcha vedl z farního kostela na náměstí Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký. Ostatky zde přivítal za shromážděné občany poslanec JUDr. Ing. Jiří Karas, který vyzdvihl aktuální odkaz jednoho z

prvních Evropanů pro dnešní mezinárodní i domácí politickou práci.

Olomouc: *V úterý 9. září večer uctila ostatky sv. Vojtěcha také moravská metropole Olomouc. Po přivítání ostatků na Václavském náměstí sloužil olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner v katedrále sv. Václava slavnou mši sv. V homilii řekl:*

S úctou a radostí jsme přivítali svatého Vojtěcha na jeho pouti po naší vlasti. Po rozpadu Metodějovy diecéze velehradské patřilo i naše území do diecéze pražské, do diecéze Vojtěchovy. Nevím, jestli za svého života biskup Vojtěch někdy navštívil své věřící na Moravě. Snad šel přes Moravu do Uher, ale na vizitce za svého krátkého působení asi čas neměl. Proto mi připadá dnešní Vojtěchova návštěva jako biskupská vizitace. Biskup chce při úřední návštěvě nejen vidět úřední listiny, ale především život z víry, chce vidět, jak je živý, jak je schopný předání dalším generacím. Dnes se přichází biskup Vojtěch podívat, jak vypadá jeho diecéze po tisíci letech. Jak vypadá naše víra a život z ní, jaké nese plody, jak pozvedá náš národ. Co mu ukážeme?

Biskup Vojtěch nežil v lehké době. Nastoupil v nelehké době. Ale když se hovoří o dějinách, tak se o každém století začíná - doby byly těžké.

Nastoupil na biskupský stolec v Praze jako druhý biskup, první Čech. Snad čekali, když ho volili z rodu Slavníkovců, že to pomůže spojit český národ. Uviděli v něm muže vzdělaného, který nezískal vzdělání u nás, ale v tehdy slavné škole magdeburgské. %Radu let byl v cizině, znal svět. Věděli nejen o jeho vzdělání, ale i o jeho zbožnosti. Vojtěch vzal svůj úkol vážně. Naše země se tehdy už počítala mezi země křesťanské Evropy. Ale Vojtěch viděl, že křesťanství se ještě nedostalo do praktického života, že přežívá ještě velmi mnoho pohanských zvyků. A vadilo mu, že se křesťané prodávají do otroctví. Vadilo mu, že existuje ještě mnohoženství. Vadila mu nevěrnost v manželství a narušené rodiny. Vadilo mu, že se sice hlásíme ke Kristu, ale svátek Kristův se nesvětí. V neděli je mnoho práce. Obchodníci toho využívají, že jdou lidé do kostela, aby postavili kolem kostela tržiště a v neděli obchodovali. A vidíme, že Vojtěch vytýká spoustu dalších věcí a stává se tím nepopulární. Vojtěch se setkal s tehdy velmi silným obrodným proudem v církvi, s clunyjským hnutím, a záleželo mu na tom, aby jeho svěřené stádce, český lid, prošlo i touto obnovou.

Historici hovoří někdy o 10. století jako o temném století církve, kdy je církev dost v područí státu. I to byla otázka určitého napětí. Ale Vojtěch, který vzal vážně svůj úkol, když poznal, že jeho slova jsou hrách na zeď, že ho nepřijímají, odchází. Snad si říká: Lepší bude se za tento lid modlit, než mu kázat. V Římě vstupuje do kláštera benediktinů, ale když pak Praha volá o pomoc, ať se biskup vrátí, rozhodne se k návratu. Nevrací se sám. Přivádí s sebou do Prahy skupinu benediktinských mnichů, kteří na Břevnově zakládají nejstarší benediktinský klášter u nás. Jak víte, před nedávnem oslavil již 100 let svého trvání. Češi slíbili, moc však nesplnili, Vojtěch proto odchází znovu. Když ho zase volají a on se zase vrací, cestou se dozví o tom, že byl vyvražděn jeho rod. Vzkazuje: Má smysl, abych se v této situaci vracel do Prahy? Řeknou mu: Raději ne. Rozhodne se odejít do misíí. Jede do Polska, kde napřed nějakou dobu pobývá u knížete, a pak se vydá na misijní cestu, tehdy k pohanským Prusům, a tam najde smrt.

Polský kníže má k němu velikou úctu. Vykoupí jeho tělo prý za tolik zlata, kolik tělo vážilo, a s úctou ho přenesou do chrámu ve Hnězdně. Úctu k němu má i tehdejší císař. Ota III. přijde na pout' k jeho hrobu, založí nad jeho hrobem nové biskupství. Vzniká samostatná církevní struktura s arcibiskupstvím v Polsku. Podobně tak i v Maďarsku, kde sv. Vojtěch křtil či snad biřmoval kdysi mladého Štěpána, který se stává slavným králem, uctívaným jako svatý Štěpán, král uherský. I tam se rozrůstá církevní struktura díky Vojtěchovu působení a Čechům to začíná být líto. Nebo možná víc než líto, možná těm sousedům závidí a možná si začínají uvědomovat, o co přišli, když Vojtěcha tehdy neměli odvahu slyšet. A tak se po čase vypraví s armádou k hrobu Vojtěchovu, aby ho přenesli domů. My říkáme přenesli, Poláci používají jiné slovo, říkají ukradli. Nechci víc komentovat. Ukazuje to, že na mnohé věci se díváme různě podle toho, z kterého je to úhlu. Ale určitě si tehdy naši uvědomovali, že to není tak úplně v pořádku. A že vůbec není v pořádku, jestli jenom slavnostně přenesou jeho ostatky a jejich vztah k odkazu

Vojtěchovu zůstane stejný. Proto se tehdy rozhodli k velikému závazku. A my můžeme číst v Kosmově kronice, že tehdy učinil kníže velké rozhodnutí. Zavazuje celý národ u hrobu Vojtěchova. Zavazuje ho k zachování Desatera. A zvláště zdůrazňuje ty body, na kterých Vojtěchovi tolik záleželo. Jenže to dělá tak, jak to dělávají vládcové, když vyhlašují zákony. Zavazuje se - budeme zachovávat, např. budeme ctít sváteční den, světit neděli, a hned k tomu ale tím zákonickým způsobem, nebo právnicky, dodává: A kdo by v neděli u kostela postavil tržiště a prodával, tomu se hned zabaví majetek a zničí. Další bod: Kdo by vystavěl novou krčmu, protože v našem národě mnoho zla pramení z alkoholu, bude potrestán, švihán pruty a všechn alkohol se mu vyleje, aby přišel nazmar.

A pak se mluví o rodinách. A další body, jeden za druhým, vždycky je ke každému sankce tvrdého trestu. Vojtěchův nástupce k tomu dodává. A navíc budiž proklet. Člověk si říká, tak tvrdé to byly závazky, nebo tak vážně to brali? Po tisíci letech přece jenom stojí zato podívat se zpátky a dělat inventuru. Když už ne ve vztahu k slovům, která říkával Vojtěch, tak aspoň k tomu, k čemu se český národ u hrobu Vojtěchova zavázal. A zdá se mi, že těch dluhů vidíme hodně. Neříkám to proto, abychom byli smutní, ale abychom byli pravdiví. Na několika místech, kam teď připutovaly ostatky sv. Vojtěcha, jsem viděl, že dělají výstavy ve farnosti, a kromě jiného tam vidím také snímek z novin, jak vítali v jejich farnosti sv. Vojtěcha před 50 lety. Jak slavnostně. Ano, byla to tehdy velmi triumfální cesta Vojtěchova po našich vlastech. Ale člověk si klade otázku: Jak to, že s takovým nadšením se lidé hlásili k Vojtěchovi a k jeho odkazu, to bylo v roce 1947, a brzy nato se všechno společensky změnilo a zhroutilo a víme, čím společnost a církve u nás prochází.

Ne, není teď prostor na to, abychom dlouze hledali, kde všude se staly chyby, ale jen jedinou otázku můžeme položit do prostoru: Vzali tehdy ti, kteří oslavovali Vojtěcha, jeho odkaz opravdu vážně? Tak, že by ho pronesli i do společenského života? A dnes prochází Vojtěch znovu. Jak prožijeme setkání s ním teď my? A jak budou vypadat následující roky? Nejsem prorok, nevím. Ale jedno vím: Že to záleží i na nás.

Před nějakým časem jsem hovořil s jedním státním představitelem a ten mi říká: Proč vy, církve, pořád napomínáte lidi a pořád je chcete polepšovat? Vždyť naši lidé jsou dobří! Jim staří zlepšit jenom ekonomickou situaci a uvidíte, jak to bude dobré. Tehdy jsem mu oponoval. Dnes, myslím, že si sám uvědomuje, že to musí vidět mnozí. Ekonomice se bude dařit tehdy, když ji budou dělat lidé mravně zdraví. Ale bude-li chybět společnosti mravní zdraví, pak budeme řešit pořád nějaké tunelování a krachy a rozkrádání a věčně budeme naříkat nad tím, kam se peníze ztrácejí. Ve společnosti jsme zvyklí mluvit o duchovních věcech jako o jakési nadstavbě. Já jsem však přesvědčen, že to je naopak základ, předpoklad, aby to hmotné nebo lidské se mohlo dařit. Žijeme v době, kdy se znovu hlásíme do Evropy. Hovoří se o jednotné Evropě. To je myšlenka právě z doby Vojtěchova. Tu hlásal císař Ota III. A víme, že o ní diskutoval s Vojtěchem. Historikové o něm říkali, že byl snílek. Něco z toho se podařilo realizovat za doby Karla IV. Dnes se o to Evropa pokouší znovu, ale jsem přesvědčen, že se to může podařit jen tehdy, když Evropa bude mít jednu duši, jednoho ducha. Jen tehdy může mít také jedno tělo.

Ne, žádný z nás není tak důležitý, aby mohl dělat rozhodnutí za druhé, a když se díváme do dějin na sliby našich předků před 1000 lety a na to, jak byly splněny, myslím, že nikdo z nás nemá odvahu dělat závazky za druhé. Ale jedno, domnívám se, vážení přátelé, můžeme a snad musíme. Uvědomit si, co každý z nás, co já bych mohl, co mohu a co jsem ochoten, co chci udělat pro to, aby tento národ byl národem vnitřně zdravým, mravně zralým a pak i prosperujícím a hodným důstojného zařazení mezi všechny ostatní národy. Jsem přesvědčen, že máme dost toho bohatství, na které můžeme být hrdí, pokud se díváme do dějin a i pokud dobře vidíme kolem sebe. Přece jen při pohledu do budoucnosti musí cítit každý z nás zodpovědnost. Co udělat pro to, aby naše rodiny v dnešní situaci byly zdravé, šťastné, hezké? Co mohu udělat pro to, aby naše obec, naše město měly zdravé, dobré vztahy, aby to bylo společenství lidí? I když se zdá, že jsem málo důležitý, bezvýznamný, co mohu udělat pro to, aby tento národ, tato

společnost byly zdravým společenstvím? Možná že v něčem se najdu, když budu probírat Desatero či závazky našich předků před 1000 lety. Nemusíme dělat halasná prohlášení, ale snad přece jen v závěru bohoslužby, když vyzvednu ostatky sv. Vojtěcha, by bylo dobré, kdyby každý z nás řekl biskupovi Vojtěchovi to, co cítí ve svém srdci jako svou závaznou odpověď na výzvu dnešní doby. A za to, abychom dobře poznali, co je třeba, a abychom měli sílu i vytrvalost na té cestě, prosme při této mši svaté za sebe, za sebe navzájem, za celý Vojtěchův národ.

Amen.

Matka Tereza řekla...

Chtěla bych říct mladým lidem, že potřebují mít čisté srdce. Tím všechno začíná. S čistým srdcem uvidíte Boha. Ježíš řekl: "Co jste učinili jednomu z těch nejmenších, mně jste učinili." Pak můžete čistým srdcem vidět Ježíše v chudých a udělat to, co on chce. Dejte hladovému najíst, oblečte nahého, dejte přístřeší bezdomovci. Z lásky.

Čisté srdce získáme skrze modlitbu. Slyším Boha mluvit v tichu mého srdce. To je začátek té největší lásky. A mladí lidé dnes hladoví po lásce. Musíme mít čisté srdce. To je velice důležité. Říkáme: jdeme ke zpovědi jako hříšníci plní hříchů a přicházíme od zpovědi jako hříšníci bez hříchů. Čisté srdce. Věřím, že tím zázračným člověkem, který nás může dovést k Ježíši, je Matka Boží. Potřebujeme hlubokou lásku k Matce Boží. Ona nás povede a bude nás chránit. Bude zde stále pro nás. Bude nás učit, abychom jej milovali tak, jak ona jej milovala. Na to nesmíme nikdy zapomenout. Každý z nás, mladý i starý, musí uznat, jak velkou cenu pro něho máme. Tak velkou, že si nás vyvolil.

Ráda bych šla do Medjugorje, abych poděkovala Matce Boží za přijaté milosti. Vím, že mnoho lidí tam chodí a najdou tam obrácení. Děkuji Bohu, že tímto způsobem řídí naši dobu.

Modlitba a půst dávají čisté srdce a čisté srdce může vidět Boha. A když budeme vidět v bližních Boha, pak budeme mít mír, lásku, jednotu a radost. To je podle mého přesvědčení základ, proč nás Matka Boží prosí, abychom žili modlitbou a pokáním.

Katolická církev ve světě

Katolická církev vzrůstá ve všech částech světa, nejméně však v Evropě. Největší přírůstek je zaznamenán v Asii. Podle Statistické ročenky katolické církve (stav k 31. 12. 1995) vzrostl počet katolíků v Asii o 4,9 % a dosáhl hranice 101 milionů. Nejsilnější je skupina katolíků na Filipínách (58,7 mil.). Ve světovém měřítku předstihly Filipíny USA (57 mil.) a jsou jako země na třetím místě. V asijské části Ruska vzrostl podle posledního odhadu počet katolíků na 1 milion.

V Africe přibylo katolíků o 4,1 % a počet zde dosáhl 107 milionů. "Nejkatoličtějším" světadílem je s velkým náskokem Latinská Amerika, kde počet katolíků vzrostl ze 412 mil. na 415 milionů. Na prvním místě je zde (i ve světě) nadále Brazílie se 135 miliony katolíků, následovaná Mexikem s 85 miliony.

Historická kolébka katolické církve, Evropa, má nejmenší přírůstek - 1,5 milionu na celkových 289 milionů. V Severní Americe přibylo k dosavadním 69 milionům 600 tis. katolíků. Oceánie má 7,8 milionů katolíků (přírůstek 100 tis).

Podíl katolíků na světovém obyvatelstvu činí podle ročenky 17,4 %.

Podle Kathpress

Když přemýšlíme o svém životě, měla by nás nejvíce překvapovat již samotná skutečnost, že žijeme.

Reinhold Schneider